

מטל השמים ומשמני הארץ

תלוי בין שמים לארץ ?
ורוצה למלוך על ארץ ושמים !

רוצה להיות שלם עם עצמך ?
אך נילחם בקונפליקטים של היום יום !

רוצה הכול ?
אך מרגיש שמגיע ללא כלום !

רוצה להשיג שפע אלוקי ?
אך נלחם בשאיבת מים !

**בוא וקה ברכות שמיים מעל. וברכות תהום רובצת תחת.
כי יש מקום עמדי.**

צריך לחצות את הגבול. לפתוח את הלב ולשחרר את המוח. צריך לחצות למרות כל תמרורי הסכנה ולהתגבר על הפחד. ולעבור בעזרת ה' בשלום דרך המרחב והזמן. ניתן להגיע לגבהים לקוות ולהגיע לקצה השמים. לפרוש כנפים ולעוף לטבול בברכת ארץ ושמיים. בברכת שדיים ורחם. אנו יכולים לגעת בקצה גן עדן. ביחד נהיה חופשיים. יחד אני אתה והוא. אנו הולכים לדעת, ולעשות אותנו. להגיע גבוה. אז פתח את הלב ושחרר את המוח יחד נתגבר על הפחד ובוא נחצה יחד את הגבול לצד המסוכן.

**ארץ ושמים ? או שמים וארץ ? הכול ? או לא כלום ?
הפכים ? קצוות קשים ? או שלימות ? אין סוף ? או אולי אין ממש ?**

מטל השמים ומשמני הארץ

רוצה להיות שלם עם עצמך ?
אך נילחם בקונפליקטים של היום יום !

רוצה להשיג שפע אלוקי ?
אך נלחם בשאיבת מים !

תלוי בין שמים לארץ ?
ורוצה למלוך על ארץ ושמים !

רוצה הכול ?
אך מרגיש שמגיע ללא כלום !

**בוא וקה ברכות שמיים מעל.
וברכות תהום רובצת תחת.
כי יש מקום עמדי.**

צריך לחצות את הגבול. לפתוח את הלב ולשחרר את המוח. צריך לחצות למרות כל תמרורי הסכנה ולהתגבר על הפחד. ולעבור בעזרת ה' בשלום דרך המרחב והזמן. ניתן להגיע לגבהים לקוות ולהגיע לקצה השמים. לפרוש כנפים ולעוף לטבול בברכת ארץ ושמיים. בברכת שדיים ורחם. אנו יכולים לגעת בקצה גן עדן.

ביחד נהיה חופשיים. יחד אני אתה והוא. אנו הולכים לדעת, ולעשות אותנו. להגיע גבוה.

אז פתח את הלב ושחרר את המוח יחד נתגבר על הפחד ובוא נחצה יחד את הגבול לצד המסוכן.

**ארץ ושמים ? או שמים וארץ ? הכול ? או לא כלום?
הפכים ? קצוות קשים? או שלימות? אין סוף ? או אולי אין ממש ?**

אתמול בלילה חלמתי חלום שאני נשר ואולי יונה שדואה בשמים רואה את המרחב בכנפיים קלות, לפני נפרשים שדות, נופים, וצבעים מדהימים. המון כבישים ודרכים, ואדיות והרים. עפתי מעל הים וראיתי יצורים נפלאים. הייתי מעל מדבר סהרה ונהניתי מהחום ובתוליות הבריאה. דגתי לי דג באגם מואנזה ושמעתי את שירת הדייגים. ואם כל העצים נייר והימים דיו לא אוכל לתאר מעט שבמעט ממה שראיתי, החכמתי, חשתי והרגשתי.

**כמובן שהייתי חייב לבקר בירושלים
לרקוד לומר תודה שירה ותהילה ליופי ההווה.**

במנחה של שבת, לאחר שבעה שבועות של ריקודים ושמחה, מההתפעלות של אותו יום של דאייה. ראיתי ברחבה זקנים עם חיילים ובמרכז אדם אחד בספר תורה עם מגבעת שמסתירה את פניו. שאלתי סביבי על מה ולמה כל המהומה. ומה כל ההתרגשות ברחבה? מלכנו דוד הוא, ענו לי כולם. הפלא ופלא למרות גדלותו ומלכותו לא הרגשתי כל חיל או רעדה אלא דווקא נינוחות ודעת מיושבה.

וכשהזמנתי לסעוד עמו לבד סעודה שלישית בשולחן ניגשתי בטבעיות גמורה. ישבנו אחד מול השני כל אחד על ספסל עץ ישן ואכלנו דגים קטנים על שולחן עם מפה ירוקה. הוא ישב מולי בענווה גמורה עם הראש והמגבעת בהטיה כך שכשדיבר ראיתי את פיו וזקנו אך לא את עיניו. ושם באותה סעודה צנועה נפתח הפתח לידיעה אך ללא השגה למסע בן שבעים שנה של אמת שללא אמונה יפה לה שתיקה.

בבוקר שלמחרת ירדתי לטבול בנקבת השילוח בעיר דוד. וכשיצאתי נהייתי חוגלה ואיבדתי את יכולת התעופה, שלא לדבר על דאייה. כל שיח וגדר היווה מכשול ומעמסה. כיתתי רגלי בדרכי העפר ללא ראיית הדרך. ברחתי מהכלבים המשוטטים בהר. ההוויה נהיתה אפרורית וקשה. ואם כל העצים נייר והימים דיו לא אוכל לתאר מעט שבמעט מהקשיים שעברתי בשיטוטיי, ולולא האמונה לא הייתי עובר את חיי עם כל האכזבה מן ההוויה.

סחבתי כל רגע מקום וזמן קשה בפני עצמו ואיבדתי ענין במלחמה ושינוי ופשוט זרמתי במעלה הנהר וקיבלתי והשלמתי שאהיה אשר אהיה. שהרי לא משנה מה אעבור, אחשוב וארגיש המרחב וההוויה הוא אותו מרחב והוא בעצם אפילו אותו נוף כל ההבדל הוא ביכולת ובמקום שבו אני נמצא.

הרי מי כמוני שדאה חש וראה את יופי וזהר ושלמות ההוויה, וחי עכשיו באותה שלימות ויודע משלימותה. למה אין לי כל השגה וקושי לקבל את המציאות במקום התחתון והארצי שבו אני נמצא?

הרי אני סומך על ההוויה מאז שראיתי משמים את פעולתה על הארץ. ויודע שהכול מושלם. אז איך זה שבכל שביל והליכה אני מרגיש קושי והחמצה, כישלון והחטאה.

געגוע, ציפייה ותקווה להרגיש ולחוש את אהבתי הישנה לראות מלמעלה את אחדות הבריאה.

וכך התחלתי תמיד לחפש שבילים ודרכים שבהם אני רואה עליה. רוצה להגיע למקום גבוה שבו אוכל לחוות שוב אפילו מזער של טעם הדאייה.

וכך לאחר שישים שנה הגעתי להר הצופים, למקום תצפית מקסימה שממש ראיתי את ירושלים והסביבה. וציפיתי וחיכיתי וקיוויתי לכל רגע שתהיה ראות נקיה.

כמובן שלא הייתי יכול מאותו רגע לרדת מהרמה. ונשארתי בגובה על ההרים במקום נישא. ולבבי כל יום ציפה התגעגע וקיווה שאזכה לשוב למעוף ודאייה. וכאן נאלצתי להמתין עוד שנים עשרה שנה.

לאחר עשר שנים של שיטוט בתקווה וציפייה, הגעתי להר הזיתים מקום עם נוף נפלא. עם טל שמים ומשמני ארץ, וראיתי מרחוק חלק מעט מהמקום ומהבית המיוחד. ראיתי מולי את שער הרחמים, את שער הכניסה לבית. כך ישבתי לי שם שנתיים ורציתי להגיע לאותו שער נכסף. וכל יום תכננתי איך לרדת לגיא בן הינום הפרוס לרגליי ולעלות בשביל לשער הכניסה. מספר רב של ניסיונות להתחיל במסע אך כל פעם שהתחלתי בשביל הירידה נחמץ ליבי איך שהנוף התחיל להיסתר מעיני. ידעתי את הדרך ולא הייתי צריך לראות את השביל ע"מ להגיע לשער הכניסה. אך לא יכולתי להיפרד מהרמה.

וכך כשהרגשתי שאין לי כל פתרון וכמעט שאיבדתי תקווה, בא לעברי סוס אש עם מרכבה נפלאה שעליו רכב איש הדור בעל שיער ואזור עור אזור במותניו. ברכני בשלום והוציאני מאפלה לאורה.

הרכיבני על סוס להר ציון ושם הראני ארץ ושמים והבנתי את המסע, והאיר לי שמים וארץ שהם שש קצותיו של המסע. וייתקיר ונתעלה כל צעד כל רפרוף וצעד של החוגלה. והתענגתי בעלייה גבוה מעל גבוה מכל מעוף ודאייה, ומטיוול בשאול כג'וק וכנמלה. וראיתי בבירור שכל המקומות הזמנים והתחושות הינם מקום זמן ותענוג אחד ללא חילוק ללא פרוד כולו שלמות ואין סיבה.

אם לא ניתן לתאר את המעוף והדאייה אז איך אפשר להסביר או לתאר זאת התחושה וההשגה לידיעה.

וכך התעוררתי מלא התפעלות געגוע ותקווה לחוש ולהיות אם איש זה במרכבה.

איש זה שנתברך בשלום. שהתחבר לארץ ושמים. שהגיע לתכלית החוכמה. והשלים וביטל את שאלת השאלות, את מחלוקת בית הלל ובית שמאי. מה נברא תחילה שמים או ארץ ? ע"י מתוק הזמן והמקום בשורשו. שבשלימות אין קודם ולאחר ואין שמים וארץ אלה הכול זה אותו מקום וזמן. מעין אבן השתייה. שאבן הוא האב והבן, ושתייה הוא תשתית יח. שורש הזמן והמקום.

וכל הרוצה להכלל לנצח בנצח חייב להתבטל ולזכות לברית שלום ורק אז יוכל לשתות אבן.

"כי אשא אל שמים ידי ואמרת כי אני לעולם"

**כפי שאמר דוד שאורות אה"פ מתגלים באצבעות הידיים.
האיבר בגוף המבטא את הארצי.**

כשאומרים ארץ ושמים הכוונה - לכלל ההווה. הכול !!!

**כשאומרים שמים וארץ הכוונה -
לשני הפכים, ניגודים שהוא לא כלום?
או אולי השלימות, החלל המקום והמרווח
שנוצר בין שני הקצוות על כל זמנו ופרטיו.**

וכתבתי לי לזיכרון זה המאמר.

יח"ץ הוא יחב"ר

